

Обставини справи

У вересні 2013 року заявник ініціював судове провадження проти Sh., своєї доньки, з вимогою визнання її такою, що втратила право проживання як співнаймачка у квартирі, що належить місцевому комунальному підприємству, оскільки вона була відсутня й не жила в цій квартирі протягом більше 6 місяців. 14 березня 2014 року суд першої інстанції розглянув позов заявника за відсутності Sh. і задовольнив його. Sh. подала апеляційну скаргу на це рішення й клопотала про поновлення строку на апеляційне оскарження.

Уряд надав копії трьох листів, які апеляційний суд надіслав заявнику на його домашню адресу рекомендованим листом 23 лютого, 6 квітня та 19 травня 2015 року. Листи було повернуто як недоставлені, оскільки заявник не був присутній за своєю домашньою адресою або тому, що строк зберігання листів закінчився. Після невдалих спроб апеляційного суду повідомити заявника про судове засідання рекомендованим листом, він постановив опублікувати повідомлення про судові засідання (яке мало відбутися 30 червня 2015 року) в місцевій газеті.

30 червня 2015 року апеляційний суд провів засідання за відсутності заявника, але в присутності Sh. Він постановив, що підстави, з яких Sh. була відсутня й не проживала у квартирі більше 6 місяців, були вагомими, а тому скасував рішення суду першої інстанції та відмовив заявнику в задоволенні позову. Заявник оскаржив це рішення. Він стверджував, що його не було повідомлено про апеляційне провадження та про засідання 30 червня 2015 року.

25 травня 2016 року ВССУ залишив рішення апеляційного суду без змін.

Посилаючись на пункт 1 статті 6 Конвенції заявник скаржився на порушення принципу рівності сторін, оскільки його не було повідомлено про апеляційне провадження та про засідання 30 червня 2015 року.

Оцінка Суду

Відповідні принципи щодо принципу рівності сторін, містяться в рішеннях у справах *Avotiņš v. Latvia* ([ВП], № 17502/07, § 119, від 23 травня 2016 року), *Lazarenko and Others v. Ukraine*, (№ 70329/12 та 5 інших, §§ 36–37, від 27 червня 2017 року) та *Viktor Nazarenko v. Ukraine*, (№ 18656/13, § 36, від 3 жовтня 2017 року).

У цій справі ЄСПЛ зазначив, що апеляційний суд тричі надсилав повістки рекомендованим листом на домашню адресу заявника, але вони було повернуті як недоставлені. Заявник не заперечував той факт, що повістки надсилалися рекомендованим листом, а також не стверджував, що апеляційний суд використав неправильну адресу. Він наполягав на тому, що не отримав копію апеляційної скарги

Sh., що є порушенням чинного законодавства, і що він не мав можливості заперечити її аргументи.

ЄСПЛ повторно зазначив, що стаття 6 Конвенції не зобов'язує національні органи влади забезпечувати ідеальне функціонування поштової системи. Органи влади можуть бути притягнуті до відповідальності за ненадіслання заявнику відповідних документів (див. ухвалу в справі *Voytsekhovskyy v Ukraine* (ухв.) [Комітет], № 41881/18, від 26 січня 2023 року). З огляду на те, що апеляційний суд надіслав повістки на домашню адресу заявника, його твердження про те, що він міг їх не отримати, не є достатнім для висунення небезпідставної скарги про порушення його процесуальних прав. Звідси випливало, що скарга заявника про порушення принципу рівності сторін, яку було подано на підставі пункту 1 статті 6 Конвенції, є явно необґрунтованою.

Відповідно, ЄСПЛ вважав, що цю заяву має бути відхилено відповідно до підпункту (а) пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Висновок

Заяву визнано неприйнятною.

Ухвала в цій справі прийнята Комітетом 30 квітня 2025 року, оприлюднена 22 травня 2025 року та є остаточною.